

— Tudok a keserűségedről. Nézd csak, egy választásod lehet: vagy kiábrándulsz mindenből, vagy pedig legalább olyan jól, vagy ha lehet jobban megtanulod a magyart, mint ahogyan Laki tanár úr tudja. Kezet nyújtott, majd vállamra tette a kezét és annyit mondott: — Isten segítsen édes fiam!

Aznap elmentem az egyetemi könyvtárba, hogy jobban tudjam a magyart, mint az igazgató úr.

A következő évben megszűnt az iskola. Állami gimnáziumba kerültem. Ekkor nyertem országos tanulmányi versenyt magyarból, és megértettem, hogy megint Jézus szól, de most meg az osztályfőnök úron keresztül.

Érettségi után háromszor felvételiztem az egyetemre. 1955-ben, 1956-ban és 1957-ben. Mindháromszor maximális pontszámmal — elutasítottak, megint hitem és apám foglalkozása miatt. Elkeseredve mentem a Liget felé, az akkor ledöntött Sztálin szobor „ottfelejtett”, majd a forradalom után gyorsan eltűntetett csizmája miatt „Csizma-térek” becézett Dózsa György út betonján. Lógattam a fejem, és mindent kilátástalannak láttam. A téren gyerekek játszottak. Egy nagyobb fiú tanította öccsét biciklizni. Amikor mellettem elszaladt, erősen tartva a nyereg hátulját, rákiabált a kicsire:

— Öcsi, ne a lábadat nézd, nézz előre!

Valami megmagyarázhatatlant éreztem, amit akkor érez az ember, amikor Isten szól. Megváltozott körülöttem, bennem minden.

Másnap beiratkoztam a teológiára. Hátha én is lehetek Isten simogató tenyere, és akkor nem élek hiába.

Most, hogy a múltó évek fátyolán át Jézus kezenyomát keresem az életemben, ez a három történet jutott eszembe. Így találkoztunk. Hajdani tanító nénim simogató keze, osztályfőnököm higgadt, bölcs tanácsa, meg a biciklizni tanító fiúcska rikkantása közvetítette őt nekem életem váltoállítására idején. Így volt Ő jelen az életemben, és így lett értelme a hétköznapoknak.

Ki nekem Jézus?

SZŐNYI ZSUZSA
a Vatikáni Rádió
munkatársa

Teológusokkal, írástudókkal, bölcsekkel úgysem vehetem fel a versenyt, de nem is akarnám. Mert ösztönösen, lelkemben mindig éreztem, hogy Jézussal kapcsolatban nincs magyarázat. Nem értelemmel kell közelednem hozzá, hanem „csak” szeretettel. Bár az egyház tanítása szerint „FIDES et RATIO” a helyes megközelítés... Ezt az utat az okos hittudósok és bölcselkedő hívek válszthatják.

Számomra a legigazibb tanítás, amit Jézustól kaptam: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat. Ebben minden benne van, és végeredményben ez irányította életemet. De gyerekként és fiatal-

koromban ezt az iskolai hittanórán tanult parancsot sehogy se értettem. Miért szeressem a zebegényi molnár Dönci fiát, aki a nyelvét öltögeti rám? Miért kell szeretnem a gimnáziumban padtársamat, aki sokkal szebb, okosabb, ügyesebb nálam, a tanárok kedvence, és lenéz engem? Az évek múlásával a történelem sodrában azonban megvilágosodott bennem Jézus szava: minden ember a felebarátunk. Az üldözötteket és üldözőiket egyaránt úgy kellene szeretnünk, mint saját magunkat. Szinte erőnket meghaladó feladat. Csodálattal néztem, amint szüleim életük kockáztatásával segítették az üldözötteket. Mégis a század szörnyű bűnei és a háborúk elmúltával rá kellett döbennünk, hogy semmi sem történt Isten akarata nélkül. Az egykor ellenséges német, olasz, francia, angol, orosz hatalmak most majd talán meg tudják békésen alkotni Európát, miután mindnyájan egyformán szenvedtek és haltak egymás fegyvereitől. Remélhetőleg ma már ők is követhetik Jézus tanítását, és felebarátjuknak tekintik volt ellenségüket.

A háború utáni, vesztes Olaszországban, ahová férjemmel, Triznya Mátyás festőművésszel a szeretetet megtagadó ateista Rákosi rendszerből Rómába menekültünk, Jézus uralkodott a szívekben. Ki máshoz is fordulhattak volna?

1950-ben Olaszország koldus-szegény ország volt, az amerikai Marshall-terv segítségével nélkül soha nem tudott volna talpra állni. De az olaszok, meg velük együtt mi is, bízunk benne, hogy az Atya és Fia majd gondoskodik rólunk. Mint menekültek olyan szegények voltunk, hogy hárman ettünk meg egy pizzát, de megosztottuk szegénységünket másokkal. Itt kezdődött az igazi kapcsolat Jézussal. Körülnéztünk és láttuk, hogy Rómában a magyarok nagyon magányosak, elhagyatottak. Nem kérdeztük, hogy ki miért, mióta van külföldön, mit csinált a háború alatt, hanem mindenkit felebarátunknak tekintettünk, és meghívtuk kis albérleti szobánkba vacsorára. Eleinte sokan csodálkoztak, hogy a vasárnaponként, majd szombatokonként ismétlődő vendéglátásra miért költünk, amikor magunknak is alig van betevő falatunk, de lassanként, a vendégsereg növekedésével, Isten segítségével egyre növekedett a keresetünk is. Azóta is minden szombaton összegyűlnek nálunk a magyarok, most már nem menekültek, hanem külföldön élő vagy hazai ösztöndíjasok, írók, művészek, akik ugyanúgy vágnak emberi szóra, tanácsra, útbaigazításra, mint ötven évvel ezelőtt. Triznya Mátyás 1991 óta nincs velünk, de a lelke közöttünk él, és arra indít, hogy Jézus parancsa szerint szeressük felebarátunkat, mint saját magunkat.